

FOAIA POPORULUI

CEA MAI VECHIE FOAIE POPORALĂ, ÎNFIINȚATĂ ÎN ANUL 1892

Apare în fiecare Duminică
sub direcția unui comitet
Inscrisă în Reg. Publ. la Tribunalul Sibiu sub Nr. 67-1943.

Organ al Asociațiunii „Astra”

Redactor responsabil: Nic. Nicoară-Dobârceanu

Redacția și Administrația:
SIBIU, Str. Șaguna 6. Telefon 85/A

Taxe poștale plătită în numerar, conform aprobării Nr. 96.646/1943

Buna rânduială

Înainte cu o sută de ani cei mai mulți români nu cunoșteau decât un ținut restrâns din jurul satului lor de naștere, și vr'un oraș ori două din apropiere. Cunoștințele lor asupra rânduelilor omenești, asupra vieții organizate și a felului de trai din alte țări, erau foarte restrânse. Greutatea drumurilor, indeletrnicirile lor legate de economia câmpului, sărăcia, iobăgia în care trăiau, nu erau de natura să cunoască țări și neamuri străine, să vadă cum trăiește altă lume.

Multă vreme numai păcurarii noștri, oierii, străbăteau cu turmele lor, țări străine învecinate, și cunoscură și alte neamuri cu rânduelile lor deacasă. Pe la mijlocul veacului trecut au început apoi emigrările în America, unde românii noștri au cunoscut o lume nouă, și mai ales o chibzuință și puternică organizare a muncii, cu câștig mai mare, cu traiu mai bun, cu locuințe mai sănătoase.

Din aceste drumuri și petreceri în țări străine cei mai mulți români au avut de câștigat multe învățături bune, pe cari le-au adus și în satul lor. Știm cu toții că un om de-al nostru care a trăit mulți ani în America, întorcându-se acasă se deosebia în bine de cei cari n'au ieșit niciodată din satul lor: era mai ordonat, își împărțea lucrul mai bine, își clădea o casă mai trainică și mai sănătoasă, era adeseori mai harnic. Se învățase în străinătate cu buna rânduială și nu mai putea trăi fără ea.

Decând au început războaiele cele mari, din 1914, sute de mii de români din toate ținuturile pământului locuit de noi, au avut prilejul să uimească țări și popoare streine, și au adus cu ei cunoștințe folositoare pe cari au încercat să le pună în aplicare și la ei acasă.

Ceeace izbește mai întâi pe fiecare român, care cunoaște una din țările numite civilizate, este buna organizare și rânduială în toate lucrurile. Și mulți se întrebă după ce vin acasă: Pentru ce nu-i și la noi așa? Pentru ce nu-i și la noi aceeași regulă și statornicie în viața de toate zilele, aceeași siguranță a omului în drepturile lui și răsplata muncii sale? Pentru ce se schimbă mereu legile și poruncile? Pentru ce unii ascultă de legi iar alții le calcă în picioare? Pentru ce noi, deși muncim mai mult, trăim mai rău ca alte neamuri luminate?

Nu suntem mai mărginiți la minte ca alte neamuri. Am putea și noi să avem o bună rânduială în toate, dela casa și economia noastră până în treburile satului, ale județului și ale țării întregi. Dar pentru aceasta avem nevoie de voință puternică să ne schimbăm traiul în mai bine. Gândul că putem trăi și noi cum au trăit strămoșii, e cea mai mare piedecă la orice înaintare, la orice progres.

În al doilea rând trebuie să ne obicinim cu lucrul bine chibzuit organizat, să respectăm legile și îndrumările cari ni se dau pentru înaintarea noastră în bine, să iubim disciplina, să nu fim cu capul mare crezând că n'avem ce învăța dela nimeni. Să facem rânduială mai întâi în casa, familia și gospodăria noastră. Când vom începe să punem fiecare lucru la locul său și fiecare muncă la vremea sa, vom ajuta să fie așa în întreaga țară. Dacă ne place buna rânduială dela alții să nu uităm că aceea se datorește nu țării străine, ci oamenilor cari o locuiesc.

Temeliile nu pot fi clătinate

Ori ce clădire se reazimă pe temelie, și acestea nu pot fi clătinate din loc, fără a primejdi întreaga clădire. Cu cât temeliile sunt mai adânci, mai tari, din material mai trainic, cu atât casa va dura mai mult. Cine clădește pe pământ gol, la suprafață, sau chiar pe nisip, face un lucru zadarnic, căci ploiile, vânturile, cutremururile, ușor va răsturna clădirea.

Pe temelii puternice poți face reparațiuni mari la o casă, poți dărâma pereți și ridica alții, dar fără ele ori ce crepătură în zid, ajunge o primejdie pentru întreaga casă.

Societățile omenești, neamurile lumii, sunt tot un fel de clădiri, nu din cărămizi arse, ci din oameni, și mai ales din suflete. Sunt edificii vii și cuvântătoare, legate suflet de suflet, inimă de inimă, gând de gând, voință de voință. Tăria lor, ca și a clădirilor de piatră, atârână însă în primul rând de temeliile pe cari sunt așezate neamurile. Acestea sunt adevărurile și principiile de viață din cari se hrănește un popor ca din însăși rădăcinile sale. Și ele sunt: religia în care s'a născut un popor, în care i-au trăit și au murit toți înaintașii; cinstea și omenia care poruncește să dăm fiecăruia ce este al său, respectând dreptatea fiecăruia; moravurile curate care nasc din ținerea poruncilor lui Dumnezeu și ale Țării; frăția și iubirea între toți fiii unui popor; munca și hărnicia, credința în Dumnezeu și în biruința dreptății Lui; credința în puterile neamului.

Câtă vreme aceste principii sunt la temeliile unui

neam, el va rămânea sănătos și puternic în ori ce vijelii.

Societățile omenești, clădirile vii, se pot învechi și ele ca și o casă. Au și ele lipsă de reparațiuni, de îndreptări. Legile trebuie uneori schimbate, îmbunătățiri trebuie aduse pentru ca între fiii unui neam să stăpânească mai multă dreptate.

De aceea, din veac în veac, ori și mai în grabă, se fac schimbări mari în viața popoarelor.

Azi trăim asemenea vremuri. Toată lumea dorește rânduieli și traiu mai bun și mai drept.

Numai cât cei nebuni vor să facă schimbările așa încât să dărâme tot ce-i vechiu, prin revoluție. Să nu dărâme numai pereții slabi, să pună uși și ferestre mai mari, ci să scoată însăși temeliile pe cari s'a răzimat în trecut clădirea neamului. Ajung până la noi la români îndemnuri să nu mai credem în Dumnezeu să nu mai ținem la biserică, să arate că uciderea și jaful sunt îngăduite, că nu-s păcate, spunând că altfel nu se poate face o nouă clădire. Sunt propagandiști în umbră, cari îndeamnă să părăsim toate principiile pomenite mai sus, să răsturnăm casa neamului din temelii, să punem altele.

Dar aceste principii sunt însăși rădăcinile vieții noastre, pietrele de temelie pe cari s'a răzimat totdeauna neamul românesc. Rămânând pe ele, putem face ori ce îmbunătățiri vieții românești; scoțându-le din suflete, ne-am primeni, să fim de o mie de ori mai puternici ca azi.

Situația pe fronturile de luptă

Pe frontul răsăritean

Dacă în partea de nord și sud a frontului de răsărit se dau lupte de mai puțină însemnătate, în sectorul central, cuprins între Harcov și linia Smolensk—Moscova, bătăliile au o altă înfățișare, desemnându-se tot mai clar planurile înaltului comandament sovietic de a executa o străpungere a liniilor germane, operație care ar duce la înaintarea armatelor ruse către Nipru și la obligarea înaltului comandament german de a schimba linia frontului, prin retragerea celor două flancuri.

Bineînțeles că aceste planuri sovietice au fost dibuite la vreme și s'au luat măsurile necesare, astfel că acum trupele Reich-ului dau aspre și dârze lupte defensive pentru a opri înaintarea sovieticilor la vest de Orel și la vest și sud vest de Bielgorod, teren în care eforturile rușilor sunt mai îndârjite decât în alte părți.

Hotărârea de luptă a armatelor sovietice nu a slăbit nici o clipă, însă nu se știe câtă vreme va putea continua în asemenea încordare, pentru că oricât de numeroasă ar fi o armată și de oricât material ar dispune, ea nu poate suporta pierderi prea mari, fără urmări simțitoare.

Marea bătălie dela vest și sud-vest de Bielgorod, (cum este sootită la Berlin) se desfășoară cu aceeași vigoare ca și în săptămâna trecută, când trupele generalului rus Goliakov au reușit unele străpungeri, oprite la vreme de către forțele germane. Planurile sovieticilor de a se îndrepta către Harcov au fost descoperite și acum se dau lupte crâncene pentru liniile ferate ce conduc către acest oraș.

Situația de pe frontul de răsărit este privită în toată seriozitatea la Berlin, unde se recunoaște că sovieticii încearcă să ocupe Harcov-ul, pentru ca apoi să opereze în spațiul Ucrainei.

În celelalte sectoare ale frontului răsăritean, amintite aproape zilnic în comunicatele oficiale, luptele continuă ca și în trecut, fără a se schimba caracterul local. Numai la vest de Viasma ciocnirile sunt mai violente. În acest spațiu se pare că sovieticii vor să dea o mare bătălie de străpungere, nu atât pentru a obține vreun succes local, cât mai mult pentru a proteja flancul drept al armatelor din spațiul Orel—Briansk, forțe care înaintează către apus.

Luptele din Sicilia au luat sfârșit

După ultimele telegrame primite la încheierea foii, se anunță că trupele germane și italiene, cari au rezistat în Sicilia timp de 6 săptămâni, s'au văzut în sfârșit silite să părăsească insula, retrăgându-se prin strămtorea Messina, pe pământul italian, pentru a-și întări noi poziții. Aviația anglo-americană împreună cu vasele de luptă au urmărit trupele în retragere germano-italiene, angajându-le la o luptă îndârjită.

Luptele continuă cu înverșunare.

Măsuri pentru ocrotirea Romei

În urma atacurilor repetate săvârșite asupra Romei, de către avioanele anglo-americane, guvernul italian a hotărât să declare Roma oraș deschis.

Cererea guvernului italian prin care anunță că Cetatea Sfântă, este declarată oraș fără obiective militare, se află sub examinarea conducătorilor stateelor aliate.

Pe urmele Domnului

Doamne, ai milă de noi (Mat. 17, 15)

Când Domnul Isus Hristos se întoarse de pe muntele Taborului, unde se schimbaseră la față, împreună cu ucenicii săi Petru, Ioan și Iacov, îl aștepta o mulțime de oameni.

Din mijlocul acestei mulțimi se desprinde un părinte, care avea un fiu lunatic; cade la picioarele Domnului, rugându-l să-l izbăvească fiul de boala cea cumplită.

După ce îl muștră pentru îndoiala, pe care n-o putuse înlătura deplin și care măi odihnea încă în sufletul părintelui și pe ucenicii săi pentru puțină credință, Mântuitorul tămăduiește pe cel lunatic.

În multe alte ocazii îl găsim pe Domnul făcând minuni. Aici îl vedem că ascultă rugăciunea unui părinte pentru fiul său.

Ce frumoasă și stăruitoare este această rugăciune a părintelui pentru fiul său bolnav! Nu știu câți părinți se vor ruga pentru copiii lor! Nu știu câți îi vor mai învăța să-și împreune mâinile și să se roage! În sfânta evanghelie avem un minunat exemplu de datorie, pe care o au părinții să se roage pentru copiii lor. Părinții sunt datori, nu numai să le dea hrană și îmbrăcăminte copiilor, ci să le dea și hrana cea duhovnicească: rugăciunea, care-i face să crească și să se întărească sufletește. Nu numai să-i învețe să se roage, ci să se roage pentru copiii lor. „Ai milă de fiul meu...”, rostește îndurerat părintele, despre care ne istorisește sfânta Evanghelie de azi dela Matei, cap. 17, 14—23. „Nu de mine, cât despre mine — parcă spune părintele, — dacă nu se poate altfel, iau asupra mea suferința copilului. Numai să-l văd pe el tămăduit”.

Ce rugăciune înflăcărată, stăruitoare și plină de putere de jertfă! Dar în același timp o rugăciune scurtă, simplă și cuprinzătoare. Dumnezeu știe de ce are el lipsă. Știe suferința și necazul lui, precum cunoaște durerea noastră a tuturor. Nu trebuie decât să ne încredințăm viața noastră Lui. Aceasta face părintele din sfânta Evanghelie. „Doamne, ai milă...”, atât rostește el. Și în aceste cuvinte: ai milă, se cuprinde totul. Cine are milă, nu poate fi rău. Nu poate trece nepăsător pe lângă cel ce cere și e în suferință și lipsă. Nu va lăsa pe flămând, fără bucată de pâine, pe cel gol, neîmbrăcat, pe bolnav, necercetat, pe setos, neadăpat.

Noi oamenii, când avem milă, căutăm să împlinim faptele de milă sus.

Am putea face mult, dacă ne-am putea desbrăca de egoism. Dacă n'am ține așa de mult la noi.

Recunoaștem însă că sunt mulți oameni miloși și-și împart pâinea cu cel lipsit. Cercetează pe cel bolnav. În calea „milor” noastre stau o mulțime de piedeci. O piedică mare este, cum am spus, egoismul sau prea marea dragoste față de noi și de lucrurile pe cari le avem. Apoi este lipsa. Ne e milă, dar n'avem cu ce ajuta. Am da bani, haine, pâine, dar noi înșine suntem lipsiți.

În calea lui Dumnezeu nu este nici o piedică pentru a ne veni în ajutor. Lui toate îi sunt cu putință. Și totuși eu zic că este una. Ciudat, dar adevărat. Nu că Dumnezeu n'ar putea, ci nu voiește să ne atingă libertatea noastră. El vrea ca noi să luăm parte la ceea ce ne face.

Știți care este acea piedică? Răutatea noastră. Voința noastră cea rea de a sta departe de Dumnezeu și a nu-i cere ajutorul. Răutatea oamenilor a încuiat cerul, în timpul prorocului Ilie, de n'a plouat pe pământ trei ani și jumătate.

Voia cea rea a omului a îndepărtat mila Domnului și ne-a făcut să rătăcim prin pustiiile păcatelor, până

Calendarul săptămânii Luna August

Dum. 10-a după Rusalii, gl. 1. v. 10		VREMEA
Luni	23 Muc. Lupu	(după calendarul de 150 de ani)
Marți	24 Muc. Eufichie	
Mierc.	25 Ad. M. Barflom.	
Joi	26 Mcii Adrian și Nat.	Dela 1-5 bine, la fine amestecat. 7-11 ploaie 12
Vineri	27 Cuv. Pimen	22 bine, 23-24 nor cu soare, 25-29 bine, 30-31 nor cu ceață.
Sâmb.	28 Cuv. Moise Arapul	
Duminică	29 (+) Tălerea c. Sf. Ioan	
Dum. 11-a după Rusalii, gl. 2. v. 11		

Intunecime de lună

În ziua de 15 August (Ziua Sfintei Mării) s'a înregistrat, de către observatorul astronomic din București, o întunecime de lună.

Intrarea în umbră a lunii s'a produs la orele 7 seara și a durat până la orele 11.

Lumea din capitala țării — încunoștiințată din vreme — a urmărit îndeaproape toate formele acestei minuni cerești.

Pomeniri

În ziua de 10 August a. c. s'au împlinit 18 ani dela moartea scriitorului Ion Slavici, unul dintre întemeietorii „Foii Poporului”.

Pen ru cei ce umblă pe ape

La ziua praznicului Sfintei Mării s'a slujit în întreaga țară parastasul pentru pomenirea eroilor marinari și pentru ocrotirea armatei noastre sorocită să stea de veghe în largul apelor.

Pilde

Al cui rob ești?..

Un călugăr bătrân mergea odată spre oraș cu un frate mai tânăr. În drum întâlnesc un om beat. „Privește — zice călugărul — acolo e un om beat. S'ar părea domn, de fapt însă e rob”.

La o casierie văd oameni, cari se păreau a fi domni, însă ascundeau bani în buzunare: „Iată, aceștia sunt robii banilor”.

Mai departe văd trei boieri: „Aceștia sunt robii trufiei”. Insoțitorul călugărului s'a speriat și îl întrebă pe călugăr: „Dar toți sunt robi? Te pomenești că și regele e rob?”

„Da, — răspuse bătrânul — fiecare e rob. Și regele e rob: e robul națiunii”. „Și noi suntem robi?” îl întrebă mai departe tânărul. „Da, și noi suntem robi — răspuse bătrânul. Noi suntem robii lui Dumnezeu.

Adevărul este, că fiecare om e rob. Unul e robul pământului, altul al banului, al treilea al mândriei, al patrulea al femeii, al cincilea al deșertăciunii...

Să fim robi ai celui mai sfânt și bun Părinte, să fim robii fericiți ai Mântuitorului nostru Isus Hristos.

la trimiterea Fiului lui Dumnezeu în lume pentru a ne mântui de păcat.

Tot Domnul ne spune că El e milostiv și nu voiește ca noi să pierim.

Dacă ne întorcem spre El, El caută cu milă spre noi. Așa la rugăciunile lui Ilie a deschis cerul și a poruncit norilor să trimită ploaie răcoritoare peste fața însetată a pământului. Și de atâtea ori, de câte ori oamenii s'au întors spre Dumnezeu, El nu i-a lăsat să piară. Când a trimis pe Iona la Ninive să-i amenințe, s'a milostivit de niniviteni, după ce aceștia s'au întors.

Și ce mare e mila Domnului peste cel îndrăcit și cum se îndură de rugăciunea părintelui său! Se roagă, îl ascultă. Ii cere ajutor, i-l dă.

„Celui ce crede, nimic nu-i este cu putință”.

Și munții s'ar mișca din loc, dacă ar arde inima noastră de jarul rugăciunii sfinte și curate. În istorie de atâtea ori am văzut această milă a Domnului vie peste noi.

Credeți că nu e de trebuință această milă cerească?

S'o cerem cu stăruință, părinții pentru copii, copiii pentru părinți, soții pentru ei și neamul pentru sine.

Părintele Ion

Din sfaturile doctorului Josif

Despre bolile ficatului

— Gălbănarea —

Ficatul sau măiul este un organ al corpului care îndeplinește o slujbă însemnată la mistuire. El este așezat în partea dreaptă a corpului sub coaste, are o greutate de 1500—2000 grame și are două părți: o parte bulbucată așezată înspre sus și alta scobită, așezată înspre jos. Sub partea dreaptă a ficatului și în legătură cu el se găsește vezica biliară (beșica fierii). Vezica biliară este de mărimea unei lămâi mici, în ea stă bila (fierea) care este fabricată de către ficat și de aici bila prin anumite canale se revarsă în intestine (mațe) unde este întrebuințată pentru mistuire.

Când din vre-o cauză oareșicare, răceală, spaimă ori mânie, otrăvire, rău din mâncări prea multe și grele, vezica biliară sau țevile pe care se scurge fierea, se inflamează, se umflă, atunci fierea nu se mai poate scurge în voie spre intestine. Fierea astfel oprită în scurgerea ei obișnuită, se revarsă în sânge și de aici culoarea galbenă ca lămâia pe care o capătă pielea întregului corp.

Semnele boalei

Boala numită icter cataral sau gălbănare, începe prin aceea că omul își pierde pofta de mâncare, are greață, simte povară la stomac și se încuie la sacul. Omul se simte obosit, nu are poftă de lucru și dacă se uită în oglindă observă că albușul ochilor, precum și pielea depe întreg corpul îi este galbenă ca lămâia.

Deodată cu aceste semne bolnavul se simte de regulă și mai rău, pielea îl mănâncă, din care cauză se scarpină mereu, scaunul își pierde culoarea galbenă și este alb ca cel de câine. În același timp urina (udul) capătă o culoare închisă asemănătoare cu berea, a cărei spumă însă, încă are culoarea galbenă. Dacă pipăim ficatul îl vom găsi mai mare ca de obicei și dureros la pipăire.

Boala uneori este împreună și cu fierbințelul, de cele mai multe ori însă boala decurge fără nici o urcare de temperatură.

Starea aceasta ține 2—3 săptămâni uneori și mai mult, când apoi pe încetul mai ales dacă bolnavul este bine îngrijit, gălbănarea pielii se pierde pas cu pas, scaunul și urina își recapătă culoarea obișnuită, pofta de mâncare revine și ea, și în cele din urmă bolnavul se vindecă cu desăvârșire.

Dieta ce se recomandă

Cu o îngrijire potrivită aproape toate cazurile de gălbănare simplă se vindecă, fără să lase vre-o urmă.

Se poate însă întâmpla ca gălbănarea să aibă alte cauze decât cele arătate mai sus. Astfel de cauze pot fi spre pildă, un cancer (rac) ori sifilis al ficatului, pietre la ficat, ori alte, când treaba nu mai merge apoi atât de ușor și se cer alte măsuri decât cele ce vom arăta mai la vale. Tocmai din această pricină, avem datoria ca orice caz de gălbănare, fie ea la început oricât de ușor, avem datoria să-l arătăm la doctor, singur în măsură să ne lămurească cu privire la tratamentul de urmat.

În cazurile de icter cataral, sau gălbănarea simplă, cel dintâi lucru care-l facem este să-l punem bolnavul să se odihnească, îl oprim dela orice muncă și îl facem să țină dietă (regim) cu mâncările. Ii oprim înainte de toate dela grăsimi, carnea grea, mâncăruri pipărate și băuturi. Ii vom da să mănânce supe ușoare cu gris, ori cu orez, legume, fructe, zeamă de prune, legume ușoare și lapte.

În afară de aceasta dăm bolnavului de 2 ori pe zi câte o lingură de sare de Karlsbad într'un pahar de apă caldă să-l bea încet înainte de masă. Se mai obișnuiesc și clistire cu apă rece, cari trebuiesc făcute însă cu grijă și de către o persoană pricepută

Dr. I. S.

La Tapițeria ANTONIE BUȚIU, Str. Ocnel
se excută și se găsesc fotolii, studiouri, dormer
din cele mai bune materiale. - Prețuri convenabile

AGRICULTURA - ECONOMIE - GOSPODARIE

Intoarcerea miriștilor

Prin întoarcerea miriștilor pământul se afânează, dospește și în el se prelucrează hrana, care va sta la îndemâna plantelor ce le vom cultiva.

În pământ se află o mulțime de viețuitoare mici, nevăzute cu ochii liberi, ci numai cu aparate de mărit și care se numesc bacterii. Aceste viețuitoare au următorul rol în pământ:

Ajută la putrezirea rădăcinilor și altor rămășițe de plante.

Iau din aer anumite substanțe hrănitoare și le leagă de grăunțele de pământ, punându-le astfel la îndemâna plantelor. (Cresc pe rădăcinile de trifoiu și lucernă).

Din cauza numărului lor mare din pământ și din cauza vieții lor încălzesc pământul. Noi simțim din pământul lucrat și afânat, un miros proaspăt de pământ.

După cum am văzut mai sus, pământul arat dospește și se afânează datorită acestor mici vietăți.

Toate aceste foloase: aer, apă, viețuitoare, nu se găesc îndeajuns, decât într'un pământ lucrat și bine întreținut.

Foloasele desmiriștirii

Prin desmiriștire, scoatem cu plugul din pământ ouăle acestor viețuitoare și viermi de insecte, cari la aer și la soare mor, precum și sămânța și rădăcinile de buruieni.

Cu plugul nimicim foarte multe buruieni, cari se întind prin pământ cu rădăcinile lor ca niște sârme și prin care se înmulțesc; așa este pirul, rugul, volbura, costreia, etc.

După ridicarea și transportarea recoltei, dacă miriștea este mare cu buruieni multe și uscate, este foarte bine să încercăm dacă arde și să-i dăm foc, căci astfel se nimicesc multe ouă de insecte și semințe de buruieni.

Imediat după adunarea snopilor și facerea crucilor sau a clăilor, printre ele este foarte bine să începem aratul.

După starea timpului și a pământului, ne conducem și la facerea arăturii de desmiriștire.

Ori de câte ori pământul este mai umed și mai ușor de lucrat, la desmiriștire vom da o arătură mai adâncă de 18—20 cm. Dacă pământul este întărit vom ara cât vom putea, dând o arătură mai puțin adâncă până la 10 cm.

Cum se întoarce miriștea

Intotdeauna după plug trebuie chiar în aceeași zi să grăpăm suprafața brăzdată. În restul timpului este foarte bine dacă grăpăm după fiecare ploaie.

Dacă la întorsul miriștilor am putut face o arătură adâncă, bună pe care am grăpat-o și am curățit-o de buruieni, putem să o semănăm în toamnă fără altă arătură. În general trebuie să știm că, cu cât pământul va fi mai bine îngrijit, se va răsplăti mai bine și de aceea va trebui ca, pentru toate semănăturile să dăm cel puțin 2 arături, una la desmiriștire arătura a fost puțin adâncă și pământul nu s'a lucrat bine, iar pentru semănăturile de primăvară o arătură de toamnă adâncă și una primăvara în față.

Intoarcerea miriștilor, imediat după recoltă, este o lucrare foarte importantă și după suprafețele ogorate ce le are un plugar, îți poți da seama de simțul său de gospodar.

După ce s'au ridicat recoltele, nu trebuie să rămână nici un petec de pământ nearat.

Desmiriștirea trebuie făcută imediat după ridicarea recoltei, chiar printre clăi, chiar dacă e secetă, căci pământul se poate lucra mult mai bine, decât după o zi sau două când pământul nu a mai fost umbrat și s'a uscat din cauza arșiței soarelui.

În comunele lipsite de pășunat, se folosesc ogoarele pentru pășunatul vitelor. În județul Făgăraș, sunt foarte multe cazuri.

În aceste comune, ogoarele se ară de 3 ori și în ele se seamănă păioase de toamnă.

În unele comune, după ogor se seamănă cartofi, cum este comuna Șercaia din județul Făgăraș și se gunoiește terenul astfel că se obțin recolte foarte mari.

Ogoarele negre care se și pășunează, trebuie desființate, ele urmând a fi cultivate cu plante de nutreț.

Despre ogoarele sterpe vom mai scrie.

Ing. agr. Gr. Scridon

Profesoara de gospodărie

Lucreția Dr. Oprescu

Tocană sârbească cu carne

Într'o cratiță punem unsoare să se încălzească, adăugăm 6—8 cepe mari și tăiate rotund. Când ceapa e caldă se pune o jumătate de kilogram carne de porc sau de vițel tăiată în bucăți mai mici și când e friptă pe jumătate punem 10—14 ardei (paprică verde) tăiați în felii rotunde, 5—8 roșii tăiate în bucăți mai mari, o mână de pătrunjel verde tocat, sare și se lasă să fiarbă acoperit până când a scăzut apa și carnea s'a înmuiat. La masă cine dorește pune 1—2 linguri de smântână. Tocana aceasta se poate face și fără carne.

Turlițe cu miere

Într'un blid se sparg 6 ouă, se adaugă o lingură și jumătate (din cele cu care se mănâncă supa) de zahăr pisat mărunt și se freacă un sfert de ceas cu lingura de lemn. Se pune 4 linguri de miere topită dar răcită, 4 pahare de făină (din cele mari) 4—5 cuișoare pisate mărunt, 1 vârf de cuțit de bicarbonat de sodă și se frământă bine cu mâna. Din acest aluat facem globurile mici de mărimea unei nuci mai mici. Le punem pe o tepsie înfăinată lăsând între ele un loc gol de câte două degete. Le coacem la un foc potrivit.

Tot despre mustul de gunoiu

Tot în legătură cu mustul de gunoiu, e bine să se știe că sunt pompe speciale, care se pot așeza deasupra gropii și cu care se poate scoate acest must mai ușor.

Mai nou, unii agricultori frunțași folosesc mustul de gunoiu în felul următor: În grajdul de vite, în loc de șanțuleț de scurgere a mustului, ei au făcut un șanțuleț mai larg, pe care-l umple cu pleavă și paie tocate (tăiate mărunt) care prind udul dela vite și-l absorb și astfel acest must nu se mai scurge mai departe, ci rămâne în pleavă, iar pleava împreună cu așternutul, este dată pe gunoiul bine clădit, îndesat, așa cum s'au dat îndrumări de către Camerele Agricole, pentru întreținerea platformelor de gunoiu.

Să nu creadă cineva că, dacă grajdul nu este canalizat și s'a pus puțin așternut, tot mustul este prins de acest așternut. Știe toată lumea că, mustul se adună în acest caz în grajd și formează un aer așa de greu, încât cu drept cuvânt putem să spunem că sănătatea vitelor este periclitată.

Prinderea mustului în pleavă se poate face numai în șanțuleț de beton, care nu lasă mustul să se scurgă în altă parte și numai atunci când avem pleavă multă.

Deci, fiecare gospodar va chibzui ce are în gospodărie și după împrejurările de acolo își va face groapă pentru must sau va face șanțuleț de beton care să prindă mustul în pleavă, chiar în grajd. În caz când se face șanțuleț pentru prins mustul în pleavă, atunci

Veterinarul satului

Boala vitelor cornute

GUȘTERUL. Mai ales se ivește la bivoli și la porci. Pot să fie atacate și vitele albe. Și această boală e pricinuită de o mică vietate numită Bacillus anthracis. Bacilul ajunge în vită cu nutrețul sau cu apa de băut. Vita atacată de gușter foarte rar scapă. Adeseori mâncând, cade deodată amețită și după 5—10 minute moare. Pe gură, pe nas și pe partea dinapi îi iese sânge negru închegat. De multe ori sângele se adună la cap, la creier ori la plămâni și vita umblă ca lovită de câpiere, rătăcind încoace și încolo, până ce, amețită, cade jos și moare.

LEACUL: Boala n'are leac. Vita moartă să se îngroape adânc în pământ. Bălgarul și așternutul pe care a zăcut vita bolnavă, se arde, iar podelele se spală cu sublimat corosiv, ca germeul boalei să se prăpădească și să nu se îmbonăvească și alte vite. Nu-i iertat să se tăinuască boala și vitele moarte să se arunce pe câmp, ori să se lase neîngropate.

La cai

ȘORICEII. Se fac la cai după urechi, unde se simțesc umflături. Calul bolnav stă supărat, nu mănâncă și se freacă cu capul de toate celea.

LEACUL: Se sparge cu sula locul unde sunt șoricelii și se scot. Cu mâinile se strâng tare nările calului, să strănute. După ce s'au scos șoricelii, de cumva se va umfla calul, să se spele cu zeamă de semințe de in, fierț cu oțet și cu ceapă, ori să se pună o ceapă înmuiată în această zeamă.

La oi

STRONGILOZA este o boală a mieilor. Se ivește mai ales în anii ploioși și umezi. E pricinuită de un vierme mic și subțire. Seamănă cu un fir scurt de mătase. Acest vierme atacă nările oilor și cu deosebire a mieilor. Se așează și în țevile respiratorii, ce duc la plămâni. Prin tusă și strănutat, viermii pot fi scoși afară, dar pentru aceea nu se prăpădesc. Căzuți pe iarbă pot trăi timp îndelungat. Și mieii, cari pasc aceea iarbă se îmbolnăvesc ușor. În țevile respiratorii se pot forma adevărate dopuri, înădușind animalul. Miei atacati de strongiloză, tușesc greu, au călduri mari, nu mănâncă și se cufuresc des, slăbesc tare și mor.

LEACUL: Miei bolnavi se vor alege dintre cei sănătoși. Se vor paște numai pe locuri uscate și băute de soare. Se vor hrăni bine. De două ori pe zi se vor aburii la nas și la gură cu aburi de gudron punându-se 3—4 linguri de gudron într'un ciubar cu apă fiartă.

La Albine

CIUMA ALBINELOR. Este o boală nouă, până acum necunoscută la noi. În timpul din urmă s'a ivit și în stupii dela noi. În stupul atacat de ciumă, puietul moare în celule. Copăcelele celulelor sunt scufundate și găurite, iar larvele din albe, devin brune și se schimbă într'o materie vâscoasă, care luată pe un bețișor, se întinde, apoi se uscă și în formă de solzi, rămâne lipită de perețele celulei. Deschizând stupul atacat de ciumă, se simte un miros de sudoare împușată.

LEACUL: Încă nu se cunoaște lecuirea. Boala însă e primejdioasă și poate cuprinde toți stupii dintr'o stupină. Stupul bolnav trebuie ars. Ceara și mierea dela un asemenea stup încă e primejdioasă.

și la mijlocul platformei de gunoiu, vom face un șanț special, în care să se prindă mustul ce se mai scurge din gunoiu. Acest șanț, se va acoperi cu un grătar de lemn, așa cum se poate vedea la orice primărie, pe planșele (desemne mari tipărite) trimise de către Camera Agricolă, în legătură cu platformele de gunoiu.

Ing. agr. I. Rusu

DUMINECA, IN SAT LA NOI...

Păstrați comorile și portul strămoșesc

Multe bunuri ne-au lăsat ca moștenire părinții noștri, ca semne osebite de alte popoare. Moștenite din tată în fiu, aces'e comori păstrează în ele ade-vărata față a neamului.

În mulțimea acestor comori, nesocotite de noi, este și portul național. Ar trebui să fim mândri cu el, căci nu există popor pe glob care să aibă un port mai frumos. Iarna gospodina română-săteancă, îmbrăcată cu scurteică blănită și gospodarul sătean cu suman și cojocul de piele de miel. Cât de frumos le șade și cât de bine o prinde pe femeia română îmbrăcată în pitorescul port național. Cu cât drag te uiți după săteanul nostru, chipes, înalt și sfătos, purtând bundița, cojocelu și sumanul părinților, de sub care se lasă în jos, cămașa albă ca zăpada, țesută în stative, cusută cu flori pe poale și umere și cu fluturi strălucitori. Frumuseța și strălucirea lui a atras admirația străinătății. M. S. Regina îl îmbracă la cele mai mari serbări, atât în țară cât și în străinătate, pe când fetele satelor astăzi îl desbracă, înlocuindu-l cu rochia de stambă și mătase. La ce oare atâta înstrăinare pentru tot ce este frumos și plăcut. Fiice ale Daciei și ale bătrânei Rome nu găsiți că este o mare rușine pentru voi a lepăda hainele cu care mamele și bunicele voastre se îmbrăcau.

Ar trebui să fiți ca și mamele și bunicele voastre și să nu împrumutați nimica din cele ce vedeți la oraș, atât ca port, ca obicei cât și ca limbă.

Mame și fete dela oraș, cu cât aveți cultură educație și instrucția mai mare, cu atât mai mare este răul de a părăsi portul, limba, obiceiurile și virtuțile părinților și a bunicii noștri.

Ce durere sufletească, când vezi în zi de sărbătoare la horă, fetele (Cosinzenele noastre din povești) în rochii și bluză de stambă sau mătase și flăcăii cu

haine negre. Nici boieri, nici țigani, dar nici săteni plugari cum erau părinții și bunicii lor.

Aceasta este înstrăinarea grăbită, care se observă la fetele și flăcăii satelor.

Răul în sate îl aduc fetele și femeile frunțașilor și flăcăii foști prin servicii la orașe. În casele sătenilor nu se mai văd perdelele de pânză țesută în război și aleasă cu diferite flori; sunt înlocuite cu „draperii”, cu perdele de materii străine uricioase. Covoarele, lăicerele, așternuturile, velințele, ștergarele, cămășile țesute în șapte țefe, alese în stative, — toate astăzi sunt înlocuite cu putregaiuri uricioase cumpărate dela oraș.

În sate, acum vre-o 30 ani în urmă, războaiele erau vecinic în lucru; bătrânele și fetele nu luau furca dela brâu nici noaptea, până ce nu cânta cocoșii, vestind miezul nopții. Lâna, inul și cânepa asemenea nu lipseau și erau întrebuințate pentru toate nevoile casnice. Astăzi toate au dispărut, ca luate de vântul pusliirii. Triste vremuri, triste apucături și dureros viitor. Sub masca binelui să face mult rău la sate, tocmai de o mare parte de aceia ce se cred stâlpii satelor. Această înstrăinare este un mare rău, un mare pericol național.

Înstrăinarea portului, a limbei și a credinței s'a lătit prin unele sate, ca o boală lipicioasă, căreia, de nu i-se va pune stavilă ne va duce la o înstrăinare totală de tot ce-i românesc.

Cei în drept spre a lecu răul ar trebui ca să oblige chiar portul național ca uniformă, la toți românii, în deosebi la funcționarii satelor.

La congrese, conferințe și ori ce sărbători și chiar la horele sătești, să poarte toți obligator numai costumul național. Căci nu e rușine. Ba e chiar o mare onoare. Cui nu i-o plăcea, pedeapsă fără nici-o

Strigături

Frunză verde în topit,
Am trăit și-am holțit
Floare de brad am iubit.
Dar când am dat la înșurat
Toată lumea s'a mirat
De ce am iubit și ce-am luat..!
— Nați părinte patru boi
Descunună-mă napoi
— Ba chiar dă-mi și vaci cu lapte
Cununia-i pân'la moarte!
— Nați părinte, toat'avea
Numai să-mi desorți muiera!
— Măcar dă-mi din casă toate
Cununia-i pân'la moarte!

cruțare.

Să se impue tuturor învățătorilor și învățătoarelor dela sate cel puțin, dacă nu și din orașe, a purta în orice timp numai portul național. Să se introducă la toate școalele ca uniformă obligatorie portul național.

Sătenii nu sunt vinovați în această cauză a înstrăinării. Sunt marii vinovați cei aduși în sate spre a le da lumină, care prin portul lor, prin limba lor, prin obiceiurile lor corcote și pocite dau tonul înstrăinării a tot ce-i românesc rămas de la strămoși.

Domnul Ministru al instrucției de astăzi, poate face ca ei (luminătorii satelor) să fie sătenilor pildă puternică și vie de a-și păstra, cu cea mai mare sfintețenie, tot ce este al neamului, mai ales portul, limba și obiceiurile.

Să îndreptăm răul care nu-i la început, ci cam pe la mijloc, altfel rana va fi greu de vindecat și blăstămii celor ce vor veni după noi va fi ecou al sufletelor ce se vor vedea înstrăinate de tot ce este românesc și strămoșesc.

N. T.

Citiți și abonați

„Foaia Poporului”

FOIȘOARĂ

De ce te temi nu scapi

— Amintiri din Ardealul de allădată —

În anul 1875 eram încuierați la un măcelar bătrân, nu mai puțini decât opt elevi din aceiași comună. Toți eram în clasa a patra primară a liceului evanghelic din Sibiu. Seara, după ce isprăveam cu lecțiunile, ne așezam pe o bancă și unul dintre noi ne cetea din Robinson Cruzoe. Atâta carte românească am putut apuca și noi în Sibiu, pe acele vremuri și cartea aceasta era împrumutată dela copilul lui Clopoțel din Cacova. După ce am cetit-o noi trecea la alt grup de elevi și așa a ajuns, că fiecare elev de român din Sibiu, s'a împărtășit din conținutul ei.

Mi-aduc aminte că aventurile lui Robinson au înrăurit și asupra noastră. Duminecile culreeram pădurile, din jurul Sibiului sau umblam pe Cibin, după pești, ba unul dintre noi cu numele Racotă era să se înnece în Cibin umblând după pești și odată la o ciorbă de pește a mâncat acest Racotă cu atâta poftă încât i s'a aplecat și s'a îmbolnăvit de a zăcut aproape o lună de zile. Și nu a fost destul numai cu atâta, că în scurt timp doi dintre noi ne-au părăsit cu totul. Unul era fiul preotului Dura din Deal și altul fiul cantorului Racotă din Avrig, asupra acestora a înrăurit cârticica lui Robinson cu succes că ei au trecut granița prin vama Cucului în România și mult timp nu s'a mai auzit de numele lor.

Racotă a intrat ca ucenic la o librărie în București și fiind mulți ucenici la acea librărie li se dădea de câte patru ori pe săptămână pește de mâncare,

fiind pe acele vremuri peștele aproape de pomană în București. Patronul lui nu știuse că bietul Racotă era să se prăpădească din cauza peștelui și îl îndopa mereu.

Bietul Racotă era să dezerteze, în câteva rânduri de la stăpân, numai din cauza peștelui, dar după informațiunile culese de la alți ucenici, de pe la alți stăpâni, apoi tot la patronul lui era mai bine, că în alte locuri nu exista altă mâncare de cât pește la prânz și pește seara.

Se făcuse Racotă al nostru, din atâta mâncare de pește, ca un țâr, ba din cauză peștelui a urât întreaga țară românească, de câte ori nu-și blăstăma zilele și pe Robinson, care l-a făcut să plece din țara lui. Intr'o scrisoare trimisă nouă la Sibiu afurisește mai amar ca un călugăr pe copilul lui Clopoțel, care ne-a împrumutat cartea lui Robinson.

Era desădăduit bietul om; nu mai știa ce să facă, ca să scape de mâncarea de pește din România. Isbucnește războiul Ruso-Turc de la 1877, care l-a eliberat și pe el de jugul pescăresc, că s'a înapoiat de unde a plecat și noi ne pomenim într'o dimineață cu el la Sibiu.

Acum nu ne mai trebuia cartea lui Robinson, că pe Robinson îl făcea acum Racotă... Seara ne strângea în jurul lui și ne povestea câte a pățit prin România, ne-a spus de mâncarea lui de pește și a zis că dacă ar fi început Rușii un război contra peștilor s'ar fi înrolat și el.

Acum a pierdut doi ani de studiu. Noi eram în gimnaziu și Racotă se prepara particular pentru clasa întâi gimnazială. A reușit și a continuat cu studiul până în clasa a patra când l-a luat la miliție unde a stat vre-o patru ani prin Viena și Bosnia. Eliberat de miliție a intrat în seminarul Andreian pregătindu-se pentru postul de învățător.

du-se pentru postul de învățător.

În anul 1905 cumpără de la un consătean, care s'a stabilit în România, niște pământuri. Pentru autentificarea actelor a trebuit să meargă în București la consulat unde se afla vânzătorul pământurilor, și așa după treizeci de ani i s'a mai dat odată ocaziunea să vadă Bucureștii.

Pe drum bietul Racotă își aduce aminte de mânia de pește de acum treizeci ani și îl cuprinsese aproape frigurile. Ajuns odată în București, trage la un văr al lui, care era pantofar. Acesta îl primește cu toată dragostea; îl însoțește pe la consulat și după ce a isprăvit cu contractele se duc amândoi la un „aperitiv” să-i facă poftă de mâncare lui Racotă. După vre-o trei țuici acesta își manifestă dorința de a mânca în oraș. — „Vai de mine, zise vărul său, asta ar fi o jigneală pentru mine. Asta nu se poate! Am pus eu ceva la cale. Ū mâncare „mișto”. Să tot mănânci. Hai mai luăm o țuică și luăm traivanu, care ne duce până la poartă. Mai iau o țuică și pornese spre casă, că în Racotă făcuse foamea puți. Ajunși acasă să așeze la masă, care era întinsă gata. Ūiica îi aștepta și aci și madam verișoara vine și închină o țuică și le spune că totul e preparat să fie cu „indulgență” că acum aduce mâncarea. Și se duce în bucătărie și cât ai sculpa în pălme apare înaintea lor cu o tavă, cât o rotică, pe care se lăfăia un crap, cât toate zilele.

La vederea crapului, lui Racotă i se face rău și, sub motiv că și-a uitat ceva în apropiere, o șterge de la masă și șters a fost că nu s'a mai înapoiat.

Bietul Racotă s'a dus deadreptul la gară și cu primul tren a șters-o din București, iar la câteva zile vărul lui primește o carte poștală din Avrig pe care nu era scris de cât atât: „De ce te temi nu scapi”.

Ai carte — ai parte

Noi agricultorii suntem oameni ciudați. Muncim cu încredință de la răsăritul până la apusul soarelui, și a ține seama de arșița dogoritoare a soarelui, și frigul din luna Ianuarie care creapă pomii din pământ, de ploaie, zăpadă ori vânt, pentru ca prin munca noastră să producem hrana pentru întreaga țară.

Suntem buni lucrători, dar nu am înțeles încă deplin sensul proverbului „Ai carte, ai parte” și astfel nu putem înțelege pe deplin nici adevărul proverbelor: „Unire, putere” și mai ales: „Unul pentru toți și toți pentru unul”. Ca urmare a acestui fapt pășim în continuare să ne pregătim și neunim în lupta grea pentru câștigarea drepturilor noastre de toate zilele.

Neîncrederea în puterile noastre proprii, neîncrederea, pizma, ura, toate acestea ne-au adus la pierdere față de lucrurile din jurul nostru. Îmbunătățirea soartei noastre nu căutăm să o rezolvăm prin noi înșine, ci așteptăm ajutorul, sprijinul și apărarea de la alții, cu toate că proverbul zice: „Ajută-te pe tine însuși, că astfel îți va ajuta și Dumnezeu”.

Dar noi agricultorii ce facem pentru îndreptarea soartei noastre? Noi sau stăm cu mâinile în buzunar, sau le ridicăm amenințător spre cer, injurând pe toți pentru neajunsurile de care ne izbim. Nu ar fi oare mai bine ca în aceste vremuri grele pentru toți, să căutăm — noi agricultorii — îndreptarea soartei noastre prin urmărirea sfaturilor date de oameni bine pregătiți prin învățătura câștigată la școli de specialitate și prin cele văzute în țară și în străinătate, precum și, prin pășanii prin care au trecut ei sau au trecut ocaziune să le vadă la alții. Astfel s'ar înconjura multe greșeli de meserie, care aduc după sine o micșorare a veniturilor, ceace în vremurile de belșug nu s'ar resimțit, astfel făcând pe agricultorii nepăsători față de munca și sfaturile celor învățați.

Suntem obișnuiți a vedea și a recunoaște ca ajutor numai banul, uneltele agricole, semințele, animalele de reproducție, primite cu preț redus. Învățătura, sfatul dat, se apreciază de puțini, cu toate că știut este de toți că un sfat, o învățătură bună ajunge de multe ori mai mult decât o pungă cu bani. Dar pentru ca un sfat ori o învățătură să fie pe deplin înțeleasă, se cere ca aceluia cărui îi sunt date, să aibe oarecare pregătire, precum se zice: să aibe puțină carte.

Aici zace huba, pentru care nu sunt urmărite sfaturile îndrumătorilor, căci lipsește cartea.

Trebuie să tragem învățătură și să urmărim pilda satelor înaintate: de a trimite copiii regulat la școală pentru ca să învețe carte. Astfel pregătit, prin școală, fiecare agricultor va putea citi cărțile cari conțin sfaturi și îndrumări pentru meseria sa, va înțelege prin cele citite nu numai cum trebuie să muncească, ci și cum trebuie să se organizeze pentru îmbunătățirea soartei sale. Va învăța să dea importanța cuvenită îndrumătorilor de meserie și sfaturilor lor.

Învățătura, sfaturile, îndrumările, educația precum se zice, sunt mijloacele cele mai de seamă, pentru progresul agricultorilor, chiar în țările înaintate, unde numai 2 la 100 nu știu carte. Deci cu cât mai mare importanță trebuie să aibă aceste îndrumări la noi, unde agricultorii sunt lipsiți, în așa mare măsură, de cunoștințele scrisului și ale cetitului.

Săteanul, primind deslușiri și sfaturi în privința multor lucruri folositoare pentru gospodăria sa și, înțelegându-le însemnătatea, le va urma și le va introduce în gospodăria proprie.

Prin aplicarea celor folositoare auzite la conferințe, cursuri, etc. gospodăria sa se va desvolta spre bine, iar venitul crescând va aduce buna stare în casa sâtenilor noștri.

Ing. agr. Nicolae Popescu
inspector agricol

Căutăm

Căutăm

Lăcătuși mecanici

„GRATIOSA”, Sibiu Str. Râului 39

De pe la noi

Întâlnirea refugiaților din Bilbor-Mureș, la Glod-Bucovina

Din inițiativa dlui Iosif Giurgiu notar, în comuna Frata, jud. Cluj-Turda, românii refugiați din frunțașă comuna Bilbor, județul Mureș s'au întrunit în comuna de refugiu Glod din județul Câmpul-lung (Bucovina), pentru a-și schimba gândurile unul cu altul și pentru a se încălzi din flacăra nădejzilor pentru o cât mai apropiată reîntoarcere peste „Dealul Căpăținii...”

La Glod s'au întrunit, într'un frumos buchet, românii refugiați de pe plaiurile Ardealului înstreinat, purtând fiecare în suflet icoana Patriei așa cum a fost și cum va trebui să fie.

La această întrunire a participat și iubitul lor notar, dl Iosif Giurgiu, care deși funcționează în comuna Frata din jud. Cluj-Turda, n'a precupețit nicio jertfă și osteneală, pentru a petrece câteva ceasuri în mijlocul fraților săi români din Bilbor, al cărui notar le-a fost, realizând frumoase și trainice lucruri de folos obștesc.

Întâlnirea dela Glod a prilejuit celor de față clipe de caldă și înfiorată înălțare sufletească.

La această bucurie a revederii fraților de același sânge și lege din comuna Bilbor, au luat parte și bunele familii de moldoveni, în frunte cu familia Rusu, care a răspuns cu o frumoasă contribuție materială, pentru a înlesni sărbătoarei ceasuri cât mai lipsite de griji.

Printre cei prezenți la frățeasca revedere dela Glod se aflau următorii:

Iosif Giurgiu notar, Gheorghe Țifrea funcționar financiar, Gavril Puiu comerciant, Alexandru Parască cu soția, Parască Gheorghe I. Al., Stan Mihail, Cifu Gavril, Stan Vasile I. Th., Stan Ioan a Marii, Stan Pașcu Leonte, Stan Ilie I. Nic., Stan Teodor, Stan Gheorghe cantor, Dunăraș Gavril, Dunăraș Constantin, Cifu Ilie, Cifu Alexandru, Țifrea Teodor, Sașcă Ion, Vâlcă Emil I. Ion, Vâlcă Petru, Vâlcă Emil I. Vasile, Vâlcă Ilie Roșu, Stan Dumitru I. Gav., P. Truța Gavril, Truța Alexandru I. Gav., Truța Ioan I. Gh., Țăran Dumitru, Țăran Petru, Stoica Ilie, Pântea Gheorghe și soția, Parască Alex. I. Gh.,

Cu inima frântă de durere, aducem la cunoștință rudelor, prietenilor și cunoșcuților, încetarea din viață a preaiubitului nostru părinte, frate, bunic, socru și unchiu

Ilie Măcelar

Membru fondator al „Astrei”
Cavaler al Ordinului „Coroana României”

decedat la 10 August 1943, în urma unei scurte suferințe în etate de 82 ani, împărțășit cu Sf. Taine, dându-și sufletul în mâinile Creatorului.

Rămășițele pământești ale scumpului nostru defunct s'au așezat spre veșnică odihnă în ziua de 12 August 1943, orele 5 p. m., din capela Cimitirului Central.

Binecuvântată să-i fie amintirea!
JALNICA FAMILIE.

Avram Dumitru, Blagu Gheorghe, Filipescu Alexandru, Vâlcă Gavril și soția, Bandrabul Mihail și soția, Nichită Bilboreanu, Avram Dumitru, Ujică Ioan, Ujică Petre, Stan Petru I. Petru, Vâlcă Alexandru I. Petru, Hangan Vasile, Lupu Alexandru, Cifu Teodor, Cifu Ilie, Țăran Gavril, Țăran Teodor, Hangan Alex. Tăpălagă, Vâlcă Ludovica, Țifrea Teodor cu soția și 7 copii, Ciforac Petru, Tescu Grigore, Vâlcă Gh., Vâlcă Petru, Hangan Petru, Hangan Alexandru, Hangan Ilie Balercă, Tamaș Ion lui Gheorghe, Bucur Dumitru cu 5 copii, Parască Ana și un copil, Țifrea Ilie, Țifrea Valer, Țifrea Gheorghe, Florea Tincă, Stan Ilie Boldijan, Pop Gheorghe, Stoica Iliana I. Gav., Avram Partenie, Silivaș Ioan I. Petru, Niță Dumitru, Vâlcă Vasile, Stan Niculiță, Stan Gavril, Mureșan Simion I. Ion, Funiță Gavril, Avram Dumitru, Avram Gavril, Hârlav Ioan I. Gh., Țifrea Gavril, Filip Dumitru, Trif Vasile, Vâlcea Alexandru, Hangan Vasile, Țifrea Dumitru, Ciforac Petru, Vâlcă Vasile Ifinie, Parască Ion I. Gh., Vâlcă Mihail avocat, etc.

Cu această ocazie s'a luat hotărârea ca toți cei de mai sus să-și aboneze „Foaia Poporului”, ca fiind cea mai bună sfătuitoare a poporului în aceste ceasuri de grea cumpănă.

Pr. I. F.

Publicațiune

În baza noului aliniat, introdus prin decretul-lege din 19 Iulie a. c. în corpul art. 100 din legea asigurărilor Sociale Consiliul de Administrație al Casei Naționale a Asigurărilor Sociale a decis în ședința dela 30 Iulie 1943, că ajutoarele pe care întreprinderile sunt obligate să le plătească salariaților pentru fiecare copil mai mic de 14 ani nu se vor ține în seamă la calculul cotizației unice și cotizației pentru fondul T. B. C. Asupra acestor ajutoare se va calcula însă și pe viitor contribuția de 2.50%, și toate celelalte contribuțiuni patronale procentuale. Această dispozițiune se pune în aplicare cu începere din luna August a. c.

Conform aprobării autorităților competente

**Prăvălia noastră rămâne închisă
dela 27 August până la 2 Septembrie 1943**

în intervalul acesta de timp întregul nostru personal lucrează sub conducerea d-lui **Günter Wachner**, la

Vedeta de modă

„Viena deschide porțile...”

Această manifestație economică a fost aprobată de către **Ministerul Propagandei Naționale și Mandatarul special pentru chestiuni economice al Legației germane din România.**

Günter Wachner

Sibiu str. Regina Maria Nr. 19

S.
I.
N.
C.

Reclama în
FOAIA POPORULUI
Vă asigură succesul.

VENIȚI SUB STEAGUL „ASTREI“

Scoala Țărănească

Cultivarea bunelor însușiri

Ar fi o mare greșală, dacă conducătorii satelor nu s'ar gândi și la îndestulirea lipsurilor sufletești ale țăranilor. Bogăția materială e folositoare numai până ține sama, că nu corpul, ci sufletul face pe om, om și da corpului numai atât, ca să adăpostească un suflet sănătos.

Vom însira câteva însușiri sufletești de cultivarea cărora trebuie să avem grije.

Dragostea față de Dumnezeu trebuie să fie însușirea de căpetenie a românilor dela cea mai fragedă vârstă. Dumnezeu este ființa, care a creat lumea și revarsă asupra tuturor binefaceri îmbelșugate. El nu este o ființă înfiorătoare, de care să ne înfricoșem, ci bunătatea întrupată care ne îndeamnă la bunătate. Deci dragoste și nu frică. Veacuri de-arândul a pățimit neamul nostru de vitejia vremurilor și oamenilor. Năvăliri barbare, iobăgie, lipsă de stăpânire proprie, toate i-au băgat frica în oase așa de afund, încât și-a pierdut credința într'un Dumnezeu plin de dragoste și l-au înlocuit cu o ființă, care trimite numai calamități asupra lui.

Dragostea față de cultură este o altă însușire fără de care nu putem trăi o viață vrednică omenească. Deci școala trebuie să ocupe un loc de frunte în gândul și pornirea noastră spre fapte. Clădirea școlii trebuie să strălucească din afară și dinlăuntru, persoana învățătorilor să ocupe loc de cinste în prețuirea noastră, dar mai ales trebuie, să ne trimitem copiii la școală, nu de frica amenzilor, ci din dragoste față de bunele învățături pe cari le primesc acolo.

Învățături bune se dau însă nu numai copiilor și nu numai la școală, ci și oamenilor mari, la școala țăărănească, la bibliotecă, prin foi populare, prin cărți, conferințe și chiar în viața de toate zilele dacă omul știe să treacă prin ea cu ochii deschiși și cu mintea trează.

Dragostea de neam e o altă însușire, care trebuie să o cultivăm. Noi suntem un neam ales cu multe însușiri bune, pe cari le-am lăsat în părăsire. Nu-i de ajuns însă să ne tragem din strămoși vrednici, ci noi înșine trebuie să ne înălțăm în vrednicie, și să nu ne facem neamul de rușine, prin neștiință, prin necinste, prin lene, prin nesocotirea îndatoririlor față de familie, față de sănătatea proprie și alor noștri. Prezentul neamului este asigurat prin numărul, sănătatea și priceperea fiilor săi, între cari țăărănimea ocupă loc de frunte iar viitorul neamului va fi asigurat prin copiii noștri, cari trebuie să fie numeroși, viguroși, îndrăzneți la faptă și iubitori de progres.

Din dragostea lui Dumnezeu, din dragostea față de cultură și progres și din iubirea față de neam și familie vor răsări toate faptele, din cari se va putea clădi satul de mâine, așa cum îl visează cei mai buni ai noștri.

Dr. I. Ilea

Cinstirea oamenilor mari

Intre multele ținte pe care le urmărește Asociațiunea noastră „Astra“, este și cinstirea oamenilor mari din istoria neamului, din viața poporului nostru. Ea năzuiește să le facă cunoscută viața lor în cercuri cât mai largi, să pună înaintea celor ce trăesc azi pilda faptelor persoanelor însemnate cari au muncit și au luptat pentru mai binele neamului întreg.

Două adevăruri rămân neîndoelnice, probate în toate vremurile. Unul e că oamenii, chiar în sânul aceleiași familii, sau al aceluiaș neam, nu se nasc egali. Unul se naște cu un talant, altul cu cinci, după rânduiala Celui ce ne dă viață și ne împarte bunătățile Lui. Al doilea adevăr e că cu cât cineva se naște mai bine înzestrat, cu atâta poate lucra și realiza mai mult în viață. Și aceasta i-o cere însuși Cel ce l-a înzestrat.

Noi oamenii de toate zilele muncim aproape întreaga viață numai pentru noi și pentru cei mai apropiați ai noștri. Nu ne batem capul cu alții, cu interesele neamului întreg. Câtă vreme muncim însă ca cinste și ca hărnicie, suntem totuși și noi folositori neamului întreg, deși nu ne gândim la el. Căci dacă fiecare din noi e cinstit, drept, harnic, ținător de legi, — așa va fi neamul întreg. Lanțul e atât de tare pe cât de sănătoasă e fiecare verigă a sa.

Dar acest traiu restrâns numai la trebuințele noastre, nu este de ajuns pentru fericirea și prosperarea neamului întreg. E nevoie de oameni cari să vadă mai departe de curtea și de moșia lor, cari să caute și să afle drumuri mai largi și mai lungi, pe care să poată înainta întreg neamul către fericire și bunăstare.

Aceștia sunt oamenii mari cari răsar, din când în când, din sânul unui popor. Cei mai bine înzestrați de Dumnezeu, văd mai departe decât noi picioarele ce se pun în calea unui popor, trebuințele lui materiale, culturale, politice, economice; ei ard cu inima de dragoste pentru neamul întreg și vor să-l facă mai fericit.

Acești oameni își uită deci și de interesele de fiecare zi, și își pune viața întreagă, cu toată terea lor de muncă în slujba neamului întreg. Pavel spunea că el și apostolii s'au făcut „nebuni“ pentru Hristos. Și-au părăsit casa și masa, famă pentru a vesti Evanghelia, gata să înfrunte lipsurile chiar și moartea, pentru Hristos.

În același fel oamenii mari din viața unui neam se fac „nebuni“ pentru poporul lor. Se iau de picioare toți vrășmașii neamului pe care vreau să-l ducă la libertate, la bunăstare, la fericire, uitându-și de ei și familia lor. Adeseori au mers și în moarte pentru neamul lor.

Care dintre noi, oamenii de toate zilele, am în stare să facem așa ceva? Ahea ne putem închipui că pot fi astfel de oameni în lume!

Și totuși fără ei, fără îndrumarea, jertfa și muncă lor, un neam nu ar putea înainta, ar sta pe loc, ne deschid drumurile mai binelui; ei ne luminează mințile; ei ne înflăcărează inimile, ei ne fac să cunoaștem rostul nostru sub soare. Prin ei ne mântuim, prin ei biruim. De aceea îi cinstim și-i iubim și după sute de ani.

Ion Agârbiceanu

Despărțămintele noastre la lucru

Săliștea

Din raportul anual al Despărțământului de plasă Săliște, desprindem că aștristii acestui despărțământ s'au pătruns tot mai adânc din porunca ceasurilor de față și astfel s'a pornit o vie activitate pentru promovarea culturii și trezirea conștiinței naționale în pătura cărturărească și în cea țăărănească. Nu s'a neglijat nici latura economică, precum nici aceea a păstrării și afirmării bunelor și strămoșeștilor noastre comori: grai, port, cântec și credință.

Se constată, că valul de dureri și necazuri, de sbucium și de frământări provocate de starea de război din viața satului, n'a fost o piedecă în acțiunea Despărțământului. Dimpotrivă, munca s'a arătat mai hotărâtă și mai străbătută de convingerea că în ceasuri de grele încercări, cade-se a ne arăta mei încrezători în steaua neamului.

După-ce în prealabil s'au cules informațiuni contra nevoilor fiecărei comune, echipele despărțământului și-au primit sarcina de a ajuta deslegarea — în măsura puterilor și a mijloacelor — a problemelor arzătoare, cari frământau țăărănimea noastră.

În cursul anului Despărțământul Săliște a organizat 4 serbări religioase, 47 serbări naționale, 97 conferințe publice, pentru răspândirea cunoștințelor folositoare, 8 șezători, 1 festival artistic, 4 ședințe cinema-

tografice, 5 producțiuni muzicale și 22 piese teatru.

Un accent mai deosebit s'a pus însă pe latura economică a satului, în care scop s'au înființat școli țăărănești și s'a cultivat prețuirea pentru culturile pomilor. Secția economică a organizat mai multe conferințe practice pe teren, făcând în același timp pagandă pentru întrebuițarea într'o cât mai largă a sură a mașinilor și aparatelor de pomicultură, agricultură, etc.

Aceeași secție a stărui, prin toate mijloacele, se dea o deosebită atenție îmbunătățirii rasei vitelor.

Problemele de sănătate publică încă au fost în brășișate cu toată căldua. În cadrul preocupărilor de această natură s'au organizat 8 conferințe.

În toată această activitate comitetul despărțământului s'a bucurat de o largă colaborare a cercurilor culturale din comunele: *Cacova, Galeș, Gurardul Mag, Săcel, Orlat, Sibiel, Tilișca și Vale*.

S'a dovedit, peste tot, că intelectualii satelor țăărănimea a răspuns în toate ocaziunile, la chemarea „Astrei“, înlesnindu-i astfel activitatea închinată progresului nostru ca neam, pe toate tărâmurile de viață românească.

Activitatea desfășurată de Despărțământul de plasă Săliște formează un bogat capitol de românești înfăptuiri în cei mai grei ani.

UN FALNIC GLAS RĂSUNĂ... de ANDREI BĂRSEANU

Un falnic glas răsună
Din vârfuri de Carpați;
E glasul țării voastre
Români îl ascultați:
„De veacuri fără număr
La sânu-mi vă hrănesc;
Nici când nu dați uitării
Pământul strămoșesc!“

Un glas din depărtare
Străbate-acuma lin:
E-al Romei glas de mamă
Din zări cu cer senin:
„Un graiu vorbit de îngeri
Ca zestre eu v-am dat;
Vorbiți-l deci cu fală,
Păstrați-l neschimbat!“

Ca tunetul de vară
Un tulnic din păduri
Trezește văi și dealuri
Străbate munții suri;
„De câte ori sunat-am
În vreme de nevoi,
Venit-au moșii voștri,
Tot cete de eroi

Și noaptea din morminte
S'aude — adeseori.
O tainică șoptire
Ce'n suflet dă fiori:
Prin mii de suferințe
Un nume v'am lăsat;
Blăstăm, blăstăm pe acela
Ce neamul și-a uitat!“

Răsună acest cântec
Prin munți și prin câmpii:
Trezească inimi moarte.
Aprindă inimi vii.
Iar cine neam și țară
Nemernic va trăda,
Disprețul și blestemul
Să fie plata s'a!

Din publicațiile „ASTREI“

Lucrătoare fără plată“

— Albinele —

În săptămâna trecută, împreună cu tatăl meu am mers la nenea Dumitru Crăciun din Bostani. Tatăl meu mi-a povestit cu nenea Crăciun despre pășunatul albinelor și m'a luat și pe mine cu el.

La stupina lui nenea Crăciun

Până și-au isprăvit poveștile, eu am trecut prin stupină. Nenea Dumitru Crăciun are o grădină mare cu tot felul de pomi. În mijlocul grădinii are și o stupină, în care se găsesc mai mulți stupi. Aici m'am dus și am privit cu băgare de seamă albinele cari erau în toate părțile.

Cum e albina

Una dintre albine s'a așezat pe frunza crengușe pomîșor, chiar înaintea mea. Poate era obosită și stă nemișcată. Am privit-o cu toată atențiunea; am văzut corpul care e împărțit în 3 părți: cap, piept și abdomen. Pe cap are două cornițe, pe care le mișcă ușurință, atingându-le de frunză, semn că pipăie cu ele. Uneori le ține drept și nu le mișcă, par'că ascultă unde se vede, că și aude cu ele.

Tot pe cap are ochii. De o parte și de alta a capului are doi ochi mari, iar în frunte mai are 3 ochi mici și vede bine, chiar și lucrurile mai depărtate.

Pe partea din jos a capului are o trombă. Aceasta este gura. O ține îndoită sub cap și o întinde numai atunci când se așează pe câte-o floare. Cu tromba sugă mierea din flori. Se hrănește cu mierea florilor.

Privesc și pieptul albinei. Pe piept în partea de jos sunt prinse picioarele, iar deasupra sunt prinse aripile. Are șase picioare și patru aripi. Picioarele din față sunt mai lungi și are pe ele câte un coșuleț. În acest coșuleț adună praful galben din flori și îl cară în coșniță.

Aripile sunt subțiri și străvezii. Cu ele zboară.

Pânțelele e format din inele. Pe fiecare inel, de o parte și de alta, sunt găurele, prin care ia aer. Albina respiră prin aceste găurele.

Albina de pe frunza pomîșorului de lângă mine, poate se odihni de ajuns, își întinde aripile și zboară spre stupină.

Munca albinelor

Tata și Nenea Crăciun încă își isprăviseră poveștile și vin prin grădină. Mergem toți trei la stupină.

Eu bag de seamă, că unele dintre albinele cari erau la stupină, aveau câte un globuleț galben în coșulețele de pe picioarele dinapoi, iar altele erau pline de praful galben. Erau ca Partenie, curvitorul nostru când vine dela moară.

— De ce sunt unele albine pline de praful galben, Nenea Dumitru? — întreb eu.

— Praful acela e de pe flori. În fiecare floare, sunt mai multe firișoare, cari au în vârf câte un săculeț cu praful galben. Acest praful este cheia, care deschide căsuțica de rod a floarei. Pentru aceasta însă trebuie să treci de pe o floare pe alta.

Sarcina aceasta o împlinesc minunat albinele. Ele călătorind să sugă dulceața din flori, lovesc cu capul și cu spatele aceste firișoare și praful din săculeț se scutură pe ele. Așa pline de praful sboară și pe altă floare și aici ating cu capul și cu spatele un alt firișor care are pe el căsuțica de rod. Praful se lipește pe acest firișor și se lungește până ajunge în lăuntrul căsuțicii. Aici dă un oușor, se lipește de el și îl preface în semință.

Dacă n'ar fi albine, cari să poarte acest praful de pe o floare pe alta, nici un pom n'ar mai rodi. Eu până nu am avut stupi în grădină, aveam foarte puține poame, acum însă toți pomii rodesc îmbelșugat.

Părintele Ioachim îmi spunea că a cetit într-o carte, că nici trifoiul nici lucerna și nici pomii nu rodesc și nu fac semințe, dacă florile lor nu sunt

Din cutia cu scrisori

Iubite nepoate

Ți-am primit scrisoarea și cetindu-o m'am bucurat mult văzând cu ce interes viu urmărești întâmplările și evenimentele mari ce se petrec în zilele noastre în țară și în lume. Îmi scrii, că pe lângă cele ce publică gazetele noastre, se vorbesc și se răspândesc printre oameni o mulțime de vești și povești, cari nu le poți controla și cari, câte odată, așa te zăpăcesc de nu știi ce să mai crezi. Mă rogi apoi să-ți scriu, care-i obârșia și cauza acestor fel de lucruri, unde-i adevărul și care-i minciuna și în urmă care-i datoria noastră în ceasul de față?

Ți voi răspunde cu plăcere, la întrebările cari mi le-ai pus, mai ales că se vede din scrisoarea ta, că vrei sincer să cunoști adevărul adevărat. Dar fiindcă veștile și poveștile, cum arăți, se răspândesc mereu între toți plugarii noștri dela sate, dintre cari mulți se află chiar în starea ta sufletească, cred că fac un lucru bun și folositor și altora, dacă scrii soarea, ce ți-am scris-o ție, o dau s'o publice în „Foia Poporului“, ca cetindu-o și alții să se lumineze asupra atâtor lucruri foarte importante astăzi pentru toți românii noștri.

În timpurile bune și de pace, circulau între oameni pe față și în voe, veștile și noutățile. Și fiindcă nu le da nimeni nici o importanță, cum veneau așa se și duceau. Astăzi, locul veștilor și noutăților de altă dată, l-au luat șvonurile, șoaptele și minciunile, cari se răspândesc în taină și între patru ochi. Se vede că războiul este patul cald al acestora, căci cresc și se înmulțesc ca ciupercile veninoase după ploaie. Și precum oamenii cumiți se feresc de bureții veninoși, se cuvine să ne ferim cu toată grija de ciupercile otrăvitoare de suflete: de știri false și alarmante și de minciuni nerușinate. Și mă întreb, cu tot dreptul, de unde vin toate acestea?

În locul întâiu, ele pot veni chiar dela ceice le dau, căci ei sunt fabricanții lor. Ei le-au zămislit în întruhiparea lor, și sunt buni-bucuroși că le pot plasa, ba chiar fericiți, dacă găsesc un naiv, sau prost cum îi zice săteanul nostru, care crede. Că sunt bazaconii și vești cusute cu ață albă, de se vede de departe, asta nu importă. Ferește-te deci de astfel de născocitori de minciuni, și ca oamenii cu judecată nici nu sta de vorbă cu astfel de indivizi și minciunile se curmă singure.

Al doilea izvor al știrilor false este dușmanul. Acesta nu luptă contra noastră numai cu arma pe front, ci își are oamenii și slugile lui bine plătiți și în dosul frontului, între noi, și aceștia au ca armă contra populației pașnice: născocirea și lățirea știrilor mincinoase.

Dar ce vrea dușmanul?

Să ne clintească și surpe încrederea în noi înșine: să ne slăbească deci frontul intern. Căci slăbiciunea noastră e țaria lui. Datoria ceasului de față este, să ne strângem toți în rânduri tot mai tare în jurul celor ce ne iubesc și vrem binele...

Al tău Unchi' Ion

Se primesc 1-2 culegători

la

Tipografia „ASTRA“ Sibiu, Str. Avram Iancu Nr. 9

cercetate de albine. Deacea nici un grădinar nu se lasă fără stupi.

În România sunt cu totul vre-o patru sute de mii de stupi. Dacă din fiecare stup ies zilnic numai câte zece mii de albine, într'o vară cercetează câteva trilioane de flori, cari toate vor rodi.

Socotit în bani, acest rod prețuiește peste 12 milioane lei. Câștig pe care fără albine nu l-am putea avea. Deacea se și zice, că „ocrotirea albinelor este belșugul câmpurilor“.

Ion Popu - Câmpeanu

Unificarea juridică

Răspunderea părinților

Sunt cazuri când cineva poate fi declarat major chiar dacă nu a împlinit 21 ani. Minorii, cari au 20 ani pot fi declarați majori dacă tutorul le dă averea ce li-se cuvine la dispoziția lor, sau admite ca minorul să trăiască singur având gospodăria lui separată de a tatălui. Dar în aceste cazuri, minorul poate fi declarat major numai dacă are aprobarea dela autoritatea tutelară. Cine răspunde pentru minori? Desigur că părinții. Pentru toate faptele minorilor răspund părinții, dar această răspundere are și ea marginile ei. Părinții răspund pentru faptele contrare legii ale copiilor lor, însă numai atunci când n'au depus destulă sânguință pentru grija lor. Dacă copilul cuiva a fost ucenic și a cauzat o pagubă unei persoane, la răspundere va putea fi tras cel mult patronul fiindcă tatăl copilului nu putea să-l supravegheze atât timp cât nu era în grija sa.

Am spus că minorii cari n'au părinți se pun sub tutelă, adică se numește pe seama lor un tutor. Dar ce fac persoanele cari din cauza vârstei ar putea să-și administreze avutul, dar din alte motive, fie că e surd, fie că e mut sau slab de minte, nu-și poate administra avutul? Aceste persoane se pun sub curatelă, adică se numește un curator pe seama lor, un îngrijitor, care se va interesa de aproape de aceste persoane nevoiașe date în grija lor.

Atât tutorul cât și curatorul au o seamă de obligațiuni față de persoanele ce le sunt date în grije și răspund în fața legii atât pentru administrarea avutului lor cât și pentru grija ce o au față de aceste persoane.

(i. d.)

NOUTAȚI

Clima schimbă lătratul

S'a constatat că clima are o simțitoare înrăurire asupra lătratulului câinelui: la aceleași rase de câini lătratul este mai gros în Nordul și Nord-estul Europei decât în Sud, Vest și Sud-Vest, unde răsună mai subțire și mai vioiu. Și în America s'a făcut constatarea că în Canada lătratul câinilor este mai gros și mai încet decât în Texas.

Un sat întreg fără lucru

Desigur că acest sat fără lucru este situat în America. Numele lui este Scio și se află în statul Oregon. Numărul locuitorilor nu trece de 258 persoane, dar satul are 257 șomeri. Singurul om care lucrează este acela care împarte ajutoarele pentru șomeri. Aceasta s'a petrecut înaintea intrării Statelor Unite în războiu, și se pare că astăzi numărul șomerilor a scăzut și aci.

Mari călduri în Spania

O căldură neobișnuit de mare domnește în prezent în partea de sud a Spaniei, unde s'a înregistrat Duminecă 8 August a.c. la Sevilla o temperatură de 40,8 grade la umbră și 51 de grade la soare. La Cordoba, temperatura a atins 52 de grade la soare.

Au sosit!

Mașini de cusut

„Torpedo“

livrează cu prețuri convenabile

Departamentul Masinilor

al Reuniunii agricole săsești din Transilvania
Sibiu, Str. Sării Nr. 22 Telefon 100

INFORMAȚIUNI

ABONAMENTE:

Pe un an	— — — —	Lei 400.—
Pe o jumătate de an	— — — —	" 200.—
Instituții și autorități	— — — —	" 2000.—
Abonament de sprijin	— — — —	" 5000.—

PREȚUL UNUI NUMĂR — — — — LEI 7.—

ZUA MARINEI ROMÂNE a fost cinstită și anul acesta cu toată atenția cuvenită. Praznicul Sfintei Mării, din cel de al treilea an de războiu, a dat din nou prilej obștei românești, dela un capăt la altul al țării, ca să-și aducă aminte de jertfele marinariilor însărcinați cu paza coastelor și a pământului românesc. În toate bisericile din țară s'au oficiat slujbe de pomenire, la care au participat reprezentanții autorităților și familiile îndoliate ale eroilor marinari — ofițeri și soldați. Serbări de pomenire mai mari s'au oficiat — ca în fiecare an — la Constanța, pe bordul unuia din vasele de războiu ale marinei noastre, în prezența dlui General Pantazi, Ministrul Apărării Naționale și a altor comandanți de oaste marinărească.

Magazinul

M. Popescu

Tg. Vinului Nr. 1 (Plaja Brânzei)
a pus în vânzare

resturi pentru rochii de vară

desene frumoase, garantate la spălat
cu prețuri foarte convenabile

„Orizontul“

Marea Revistă ilustrată „Orizontul“ a deschis un interesant concurs, oferind deslegătorilor numeroase premii în bani și obiecte de valoare.

Amănunte, în legătură cu acest concurs, le găsiți în revista „Orizontul“ Nr 7.

Cereți „Orizontul“ la chioșcuri. Prețul lei 20 exemplarul.

Doriți să participați la un concurs interesant?

Marea revistă ilustrată „Orizontul“ care apare la Berlin, scrisă de mânuitorii condeiului Românesc, cuprinde, un bogat material redacțional pecum și numeroase clișee în culori, întrecând în tehnică revistele: Signal, Tempo, și Adler.

În „Orizontul“ colaborează Dnii Ionel Teodoreanu și Alexandru Constant, pecum și alți scriitori de vază din România. Cereți la chioșcuri „Orizontul“. Prețul unui exemplar lei 20.

Fundatiunea Carol Brukenthal

DEFACEREA VINULUI

în palatul Brukenthal, Sibiu Piața R. Ferdinand 10

VINURI DE MASĂ

din pivnițele fermei din Micăsasa

Preț unitar Lei 85.- litrul

Pivnița este deschisă:

în zilele de lucru dela orele 10—12 și 16—19

OTET

fabricat din vinuri nobile și spirt, de calitate superioară pentru mâncări, în special în trebuințabil și pentru conservare de fructe, zarzavaturi, etc. furnizează fabrica:

Ludovic Fronius, S. I. N. C. SIBIU

ULTIMELE ȘTIRI

Întâlnirea dintre Roosevelt și Churchill

Pentru a șasea oară, dela începutul războiului, dl Churchill se întâlnește cu dl Roosevelt, premierul britanic trecând peste Atlantic de cinci ori, iar Președintele Statelor Unite venind o singură dată de partea ceastălaltă a oceanului. Este știut că dl Churchill dorește ca în locul convorbirilor telefonice să ia câteodată legătură personală cu șeful statului american și aceeași oridecâte ori se pune la cale un lucru mai important și mai hotărâtor în desfășurarea războiului. Situația actuală a evenimentelor militare și politice a arătat trebuința acestei noi luări de contact, pentrucă, oricât ar fi fost de prevăzute întâmplările în ultima întrevedere, ele au depășit cele stabilite de cei doi bărbați de stat. Invadarea Italiei, schimbarea guvernului Mussolini, schimbările frontului din Rusia Sovietică și ofensiva aeriană contra orașelor Europei sunt fapte care au urmărit ce trebuie imediat ceretate în amănunțime, după cum trebuie puse la punct planurile din viitorul apropiat și din cel îndepărtat. Se aștepta ca la această întâlnire să ia parte și Stalin, lucru care nu s'a întâmplat.

Dl Roosevelt a petrecut o scurtă vacanță în Canada, unde a călătorit însoțit de amiralul Leahy, fostul ambasador american la Vichy în capitala Franței și în prezent șeful statului major american.

O zi mai târziu s'a aflat că dl Churchill a sosit în Canada, împreună cu doamna Churchill și fiica lor Mary, însoțit de numeroși tehnicieni militari și civili. Primul ministru britanic a fost găzduit în castelul Fontenac, lângă Quebec.

Miercuri dl Churchill a avut o întrevedere cu primul ministru canadian, după care a dat un comunicat anunțându-se că s'a discutat situația internațională și desfășurarea războiului. Apoi s'a ținut o ședință comună de 3 ore a cabinetului de război britanic și a cabinetului de război canadian, în care s'a trecut în revistă situația războiului și s'au discutat probleme de interes comun pentru cele două guverne.

Presă aliată a anunțat apoi că va avea loc o întrevedere între d-nii Churchill și Roosevelt, pentru a se discuta, presupuneau cercurile londoneze, acțiunea militară anglo-americană pe continentul american; măsurile politico-militare pentru scoaterea Italiei din război și condițiile de armistițiu pe care Anglia, Sta-

tele Unite și Rusia le-ar putea aproba și metoda mai rapidă de luptă contra Germaniei.

Se știa — vasăzică, ce se va discuta, dar meni nu putea spune unde se va petrece întâlnirea. Plimbările dlui Churchill cu trenul până la Mt. Falls au apărut cu atât mai ciudate, cu cât de nu s'a mai știut, la un moment dat, unde s'a îndreptat primul ministru englez.

Toate acestea trebuie puse în legătură cu sursele că la conferință ar putea participa și Stalin. Deși s'au dat unele desmințiri, deși zările puterilor aliate au dat pe față părerea de rău că Stalin poate asista, totuși există unele fapte care nu trebuie trecute cu vederea. Chiar în preajma acestor conferințe s'a anunțat că Stalin pleacă pe șese săptămâni pe front, trecând prerogativele asupra dlui Molotov, iar acesta lăsându-se înlocuit de ministrul de externe de către dl Maisky, vice-comisar al afacerilor streine. Nu trebuie uitat că în ultima vreme Stalin a convenit cu Litvinov, ambasadorul în Washington și cu Maisky, fost până acum ambasador la Londra. Deasemeni trebuie ținut seamă de unele știri publicate de zările americane și engleze n'ar fi cu neputință ca la conferința Roosevelt-Churchill să participe și o altă personalitate de importanță mondială, după cum și știrea că Rusia Sovietică va fi reprezentată de către atașatul militar în Canada.

În Capitala Germaniei noua întrevedere dintre cei doi oameni de stat anglo-americani este privită cu o curiozitate măsurată, afirmându-se că oricât ar fi hotărârile ei, ținuta Germaniei va rămâne schimbată.

Dakrysol

Cel mai bun mijloc contra Căderii părului și măreței. — De vânzare la toate farmaciile și drogueriile.

Laborator chimic Farm.

Mr. G. Hietsch
Sibiu

Lucrători

ne calificati, se angajează la

PRIMA FABRICĂ ROMÂNĂ
DE CREIOANE. S. A.

SIBIU,
Str. Răului Nr. 36.

SPECTACOLE

Corso prezintă

azi
Marele film Francez
Domnișoara Bonaparte
cu renumiții artiști:
Manique Joyce, Guillaume
de Sax. — Duminecă
malinee: OPERETA
WILLI FORST

Apollo

prezintă în premieră
marele film Voiaj de divorț
cu simpaticul actor german
Victor de Kova alături de
Helli Finkenzeller
și Hilde von Stolz.
JURNAL NOU

Vedetă de modă

„Viena deschide porțile“

28 August — 15 Septembrie 1943

BUCUREȘTI

Bulevardul Brătianu

PALATUL „ARO“

Sala „MELODI“

Casele de confecțiuni

găsesc aici

MARE ALEGERE

în modele vieneze exclusive

Rochii - Mantale
și Blănuri
confectionate